

Jodi Picoult

Életszikra

FORDÍTOTTA GOITEIN VERONIKA

Jodi Picoult

Életszikra

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
Jodi Picoult: *A Spark of Light*
Copyright © 2018 by Jodi Picoult

This translation is published by arrangement with Ballantine Books, an imprint of Random House, a division of Random House LLC.

Hungarian translation © Goitein Veronika, 2018

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Tel.: 1-235-5030
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu

ISBN 978 963 293 831 8

Felelős kiadó: Szabó Tibor Benjámin
Felelős szerkesztő: Kal Pintér Mihály
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borítóterv: Laura Klynstra
Borítóképek: Shutterstock
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Jennifer Hershey-nek és Susan Corcorannek

*Ha egy kis szerencsétek van, olyan munkatársakkal
dolgozhattok, akiket szerettek.*

*Ha óriási szerencsétek van, akkor olyanokkal,
akik szinte már testvérekké váltak.*

*Nem az a kérdés, hogy szélsőségesek leszünk-e,
hanem az, hogy miféle szélsőséget képviselünk.
A szeretetben leszünk szélsőségesek, vagy a gyűlöletben.*

DR. MARTIN LUTHER KING JR.

Délután öt

Az épület a Juniper és a Montfort sarkán állt, egy kovácsoltvas kapu mögött, mint valami vén buldog, ami ádázul védi a területét. Régebben sok hasonló intézmény volt Mississippiben: jellegtelen, közönséges épületek, ahol szolgáltatásokat kínáltak fel, igényeket elégtettek ki. Aztán jöttek a szigorító intézkedések, mégpedig azért, hogy ezek a helyek végleg eltűnjenek. A folyosóknak elég szélesnek kellett lenniük, hogy egymás mellett két betegszállító ágy elférjen; ahol ez a feltétel nem teljesült, ott vagy óriási költséget kellett szánni az átépítésre, vagy be kellett zárni a klinikát. Az orvosoknak a helyi kórházakkal kellett szerződésben állniuk, annak ellenére, hogy a legtöbben más államokból jöttek, és nem kaphattak ilyen szerződést; máskülönben a klinikákat, amelyek foglalkoztatták őket, be kellett zárni. Szépen lassan minden klinika bereteszte az ajtót, és bedeszkázta az ablakot. Már csak a Központ maradt, mint valami unikornis, különös kis ritkaság, élénk narancsszínűre festett kis épület. Olyan volt, mint az utolsó bástya, így igencsak kitűnt a környezetéből, és feltűnt azoknak, akik több száz kilométert utaztak, hogy itt lehessenek. Mint aki azt mondja: *ha szükséged van rám, itt megtalálasz. Csinálhattok velem, amit akartok, akkor is itt leszek.*

A Központon számos sebet ejtett már a politikusok és a tiltakozók akciózása, ám mindig felgyógyult a sérüléseiből. Valaha úgy hívták: *Családtervezési és Fogamzásgátlási Egészségközpont nők számára.* De vannak, akik azt tartják, hogy ha valaminek nincs neve, az megszűnik létezni, ezért a nevét megcsonkították, akár

egy háborúban sérült végtagot. Először *Egészségközpont Nők Számára* lett a neve. Aztán már csak *Központ*.

Ez az elnevezés illet rá. A Központ volt a nyugalom színhegye az ideológiák folyton tomboló viharában. Az élető napsütést jelentette minden olyan nő számára, aki kifutott már az időből, és nem volt választási lehetősége; akinek kellett egy jelzőfény, ami megmutathatja az utat.

És ahogy más, forrón világitó égitestek esetében, úgy itt is működött a gravitáció. Bevonzotta azokat, akiknek szükségük volt rá, de azoknak a tekintetét is, akik gyűlölték, és mégsem tudtak másfelé nézni.

Ma nem lenne jó meghalni, gondolta Wren McElroy. Tudta, hogy sok tizenöt éves lány szerint romantikus dolog a szerelemért feláldozni az életünket, de ő az előző évben olvasta a *Rómeó és Júliát*, hiszen nyolcadikban kötelező volt, és őszintén szólva semmi varázslatosat nem látott abban, hogy a hősnő egy kriptában tér magához a pasija mellett, aztán a saját szívébe szúr egy törrel. Az *Alkonyat* pedig... hát azt jobb elfelejteni. A tanárok rengeteget magyaráztak hősökéről, akiknek a halála nem elvágta, hanem teljessé tette az életet. Wren hatéves volt, amikor a nagyanyja elhunyt álmában. Ismeretlen emberek hajtogatták, hogy áldás, ha valaki álmában hal meg, de ő csak nézte a mamát, aki sápadtan feküdt a nyitott koporsóban, és nem értette, hogy is lehet ezt áldásnak nevezni. Mi van, ha a nagymamájának előző este még tervei voltak? Majd reggel megöntözöm az orchideát. Majd reggel kiolvasom azt a regényt. Majd felhívom a fiam. Mennyi minden marad befejezetlenül! Nem, a halált egyszerűen nem lehet örömmel fogadni.

Két órával ezelőttig a nagymamája volt az egyetlen halott, akit Wren látott. Többé azonban az sem titok számára, milyen a halál. Olive az egyik pillanatban még itt volt, és merőn nézte Wrent, mintha megkapaszkodhatna az életben. Mintha mindennek csak az lenne az ára, hogy nyitva tudja tartani a szemét. Aztán egyetlen pillanattal később a szeme már nem ablak volt a világra, csupán tükör, amelyben Wren a saját rémületét látta.

Nem akart Olive-ra nézni, mégsem tudta elfordítani a tekintetét. A halott nő úgy feküdt, mintha aludna: a feje a kanapé párnáján nyugodott. A blúzát vér áztatta, és ahol felcsúszott, kilátszott az oldala és a dereka. A bőre halvány volt, egy lila folt terjeszkedett rajta, bordó szegéllyel ott, ahol Olive háta a padlóhoz ért. Wren tudta, hogy ez azért van így, mert a vér kezd alvadni a bőr alatt, hiszen Olive már két órája halott. Felfordult a gyomra, küzdenie kellett, nehogy elhányja magát.

Nem akarta ő is így végezni.

Adott körülmények között ez a gondolat Wrenből szinte szörnyeteget csinált.

Ha választhat, inkább egy fekete lyukban hal meg. Erre, lássuk be, kevés esélye volt. Bár tényleg nem mindennapi végzet lenne. Szó szerint egy kisebb atomrobbanás. Nem marad más, csak csillogpor.

Ezt Wren az édesapjától hallotta. Ő vette neki az első teleszkópját, amikor ötéves volt. Wren kiskorában az apja miatt akart űrhajós lenni, később pedig asztrofizikus. Persze csak akkor, amikor megtudta, hogy ilyen szakma létezik egyáltalán. Wren apjának nagy álma volt, hogy űrutazó lesz, és az univerzum minden szögletét bejárja, ehelyett teherbe ejtett egy lányt. Vagyis egyetemi tanulmányok helyett a nősülést választotta. Rendőr lett, később nyomozó, majd a Mississippi állambéli Jackson város szögleteit járta be. A lányának pedig azt mondta, hogy az űrhajózás lehetett volna a legjobb dolog az életében.

Amikor Wren nagyanyjának a temetéséről autóztak hazafelé, esett a hó. Wren még soha nem látott ilyet Mississippiben, és megremült a kavargó, imbolygó világtól. Apja nyugtatgatta. McElroy űrhajóstitst, kapcsolja be a meghajtókat! Wren csak sírt tovább, úgyhogy az apja elkezdett taláломra mindenfélét megnyomni a műszerfalon; a légkondicionálót, a vészjelzőt, az automata sebességbeállítást. Villogtak a jelzők, mint egy űrállomás irányítóközpontjában. McElroy űrhajóstitst, készüljön a felszállásra! – mondta az apja. Bekapcsolta a ködlámpát, a hó így hirtelen csillagok kavalkádjának tűnt, Wren pedig úgy elámult, hogy még sírni is elfelejtett.

Annyira szerette volna, ha egy gombnyomással visszamehet az időben.

Bárcsak elmondta volna az apjának, hogy idejött!

Bárcsak hagyta volna magát lebeszélni!

Bárcsak ne kérte volna meg a nagynénjét, hogy hozza el!

Bex néni talán már a hullaházban fekszik, mint Olive, és szivárványszínű a teste. Mindez Wren hibája.

– Te! – szólalt meg a fegyveres férfi, és Wren kénytelen volt visszazökkenni a jelenbe. Neve is volt a fegyveresnek, de erre nem akart gondolni, nehogy véletlenül emberinek lássa, hiszen nem lehet ember. Inkább egy szörnyeteg. Amíg Wren a gondolataiba merült, a férfi odalépett hozzá. Ráfogta a pisztolyt. – Állj fel!

A többiek is visszafojtották a lélegzetüket. Az utóbbi órákban egyetlen sejté kovácsolódtak össze mindannyian. Wren gondolatai ott kavargtak a többi nő fejében. Érezte a bőrükön a saját félelme szagát.

A férfi kezén a kötés alól még szivárgott a vér. Apró győzelem. Wren lába remegett, de e miatt a csekély kis diadal miatt talpra tudott állni.

Nem lett volna szabad idejőnnie a Központba.

Meg kellett volna maradnia kisgyermeknek.

Mert most már talán amúgy sem nőhet fel. Erre esélye sem lesz.

Hallotta, ahogy a férfi kibiztosítja a pisztolyt, majd lehuntya a szemét. Az apja arcát látta maga előtt. A kék szemét, a gyengéd mosolyát, amikor felnéz a csillagos égre.

Amikor George Goddard ötéves volt, az anyja megpróbálta felgyújtani az apját. Az apja a kanapén heverészett, az anyja pedig a szennyes ruhákra öntötte az öngyújtóból a folyadékot, meggyújtotta egy gyufával, és a lángoló ruháskosarat ráborította George apjára. A hatalmas termetű férfi felpattant, és nagy lapátkezelével ordítva próbálta oltani a lángokat. George anyja kissé odébb állt, egy pohár vízzel a kezében. *Mabel!* – kiabált az apja. *Mabel!* De a

nő nyugodtan elkortyolta a vizet, egy cseppet sem hagyott tűzoltásra. Amikor George apja kirohant a házból, és odakint a földre vetve magát, disznóként fetrengett, Mabel a fiához fordult: *Jobb, ha tanulsz belőle* – mondta.

George nem akart olyan felnőtt lenni, mint az apja, de ahogy az almamagból is csak almafa nő, belőle sem lett példamutató férj. Ezt tudta. Ezért döntötte el, hogy példamutató apa lesz. És aznap reggel ezért autózott el a Központba, Mississippi állam utolsó, még működő abortuszklinikájára.

Amit a lányától elvettek, azt már nem kaphatja vissza, akár fel fogja ezt a lánya, akár nem. De George gondoskodhat arról, hogy megfizessenek mindezért.

Körbepillantott a váróban. Három nő kuporgott egymás mellett a székeken, a lábuknál a nővér az orvos kötését ellenőrizte. George felhorkant. Még hogy orvos! Amit ez művel, az minden, csak nem gyógyítás. Meg kellett volna ölnie, meg is tette volna, ha nem szakítják félbe, amikor lövöldözni kezd.

A lányára gondolt, ahogy itt ül az egyik széken. Eltűnődött, hogyan is jött ide egyáltalán. Talán busszal. Vagy egy barátnője elhozta. Esetleg (erre még gondolni sem akart) a fiú hozta el, aki miatt bajba került. George elképzelte, hogy amikor beront ide a pisztolyával, a saját lányát látja meg a széken, a nemi betegségek felismeréséről szóló ismeretterjesztő szórólapkupac mellett.

Mit szólna a lánya ahhoz, hogy gyilkossá vált?

Hogy juthatna vissza hozzá?

Egyáltalán, hogyan mehetne vissza?

Nyolc órával korábban még úgy gondolta, amit tesz, azt az igazság nevében teszi: szemet szemért, életet életért.

A sebe lüktetett. George megpróbálta megigazítani a kötést a fogával, de a géz kezdett lecsavarodni. Jobban kellett volna megkötni, de hát ki segítene itt neki?

Utoljára akkor azt érezte, hogy ráomlik a világ, amikor a csecsemő kislányával bolyongott segítséget keresve. A gyerek vörös volt, és sírt a magas láztól, George-nak pedig fogalma sem volt,